

De syv sidste plager

Ugens vers

"Hvem må ikke frygte dig, Herre, og ære dit navn? For du alene er hellig, alle folkeslag skal komme og tilbede dig, for dine retfærdige domme er blevet åbenbare" (Åb 15,4).

Introduktion

Åb 11,18 opsummerer begivenheder på jorden lige før det sidste slag ved Harmagedon: "Folkeslagene rasede." Denne tilstand på jorden stemmer overens med Jesu beskrivelse af de sidste tider (Luk 21,25) og efterfølges af Guds vrede, som er hans dom i form af de syv sidste plager over de uomvendte (Åb 15,1).

Åb 15 åbner med et billede af syv engle med syv skåle, der er fyldt med denne guddommelige vrede. Men før udgydelsen sker, får vi et fremtidigt glimt af Guds trofaste folk (Åb 15,1-4). Det siges om dem, at de har "sejret over dyret og dets billede" (Åb 15,2), de står på noget, der ligner et glashav og synger Moses' og Lammets sang. Det er alt sammen billeder, der minder om israelitterne på stranden ved Det Røde Hav, hvor de fejrede Guds sejr over egypterne (2 Mos 15).

Disse sejrende hellige er de samme, der omtales som de 144.000 i Åb 14,1-5. De har nægtet at tage dyrets mærke, så de er beskyttet mod de syv sidste plager. Ved Jesu genkomst vil deres dødelige legemer blive iklædt udødelighed (1 Kor 15,51-54), og de slutter sig sammen med de opstandne hellige, når Jesus kommer i magt og herlighed (1 Thess 4,17).

Ugens tekster

- Åb 15,1; 7,1-3; 14,9-10; 16,1-12; 17,1
- Dan 5
- Åb 16,16
- 2 Thess 2,9-12

De syv sidste plager betydning

Mennesker har allerede foretaget deres valg enten for Gud eller for Babylon. Men før Kristus kommer, bliver de ødelæggende vinde af Satans vrede, som er blevet holdt tilbage (Åb 7,1-3), sluppet løs og efterfølges af de syv plager.

Åb 15,1
2 Mos 7-10

Hvordan kan plagerne over Egypten, der opfattes som baggrund for de syv sidste plager, give os en bedre forståelse af deres hensigt og betydning?

De syv sidste plager omtales som de "sidste" plager, fordi de kommer ved vores jords histories afslutning. Basunernes plager omfatter derimod den tidsperiode, som indbefatter hele den kristne tidsalder, og som er begrænsede i deres omfang. De foregår, mens evangeliet endnu bliver forkyndt (Åb 10,8-11,14) og forbøn for menneskene endnu finder sted (Åb 8,2-5). De er blandet med nåde, og deres hensigt er at bringe Guds folks fjender til omvendelse.

Men de syv sidste plager udøses lige før Jesu genkomst. De hældes ud over dem, der ligesom farao forhærdede deres hjerter over for Guds frelsende nåde og ikke ville omvende sig (se Åb 16,11). Guddommelig vrede er Guds retfærdige dom over de valg, menneskene foretager (se Rom 1,26-28), og de fortabte høster nu følgerne af deres egne valg.

Åb 15,5-8
2 Mos 40,34-35
1 Kong 8,10-11

Hvad antyder udtrykket "ingen kunne komme ind i templet" om tidspunktet for de syv sidste plager?

Udtrykket "ingen kunne komme ind i templet" (Åb 15,8) henviser til nådetidens ophør (Åb 22,11). Når Kristi ypperstepræstelige tjeneste i himlen afsluttes, lukkes der for altid for muligheden til omvendelse. De sidste plager vil ikke få nogen til at omvende sig, men kun vise hjertets hårdhed hos dem, som har valgt at stå på Babylons side og få dem til at hade Gud endnu mere (Åb 16,9. 11).

Til at
tænke over

Se på verden omkring dig. Det kommer kun til at blive værre. Hvad siger det om Guds nåde og tålmodighed, at de sidste plager er blevet holdt tilbage?

De sidste plager hældes ud

Med afslutningen af Jesu forbønstjeneste i den himmelske helligdom er hvert eneste menneskes evige skæbne afgjort. Tiden er kommet, hvor de, som har afvist evangeliet, må opleve Guds vrede i hele dens omfang.

2 Mos 7-11

De syv sidste plager svarer til de plager, der ramte Egypten. På samme måde som de egyptiske plager ramte egypterne mens israelitterne blev skånet, vil Guds folk blive beskyttet i denne trængselstid (Sl 91,3-10; se også *Mod en bedre fremtid*, s. 508-509). Plagerne over Egypten afslørede faraos hjertes hårdhed og viste egypterne, at deres guder ikke var i stand til at beskytte dem. På samme måde vil de sidste plager i stigende grad forhærde de menneskers hjerter, som tilbøder dyret fra havet og vise dem, at Babylon ikke har magt til at beskytte dem mod guddommelig straf.

Åb 16,1-11

Hvordan beskrives det, der sker i disse vers?

De fire første plager "falder ikke overalt på jorden, for så ville alle dens beboere omkomme" (*Mod en bedre fremtid*, s. 507). Den første fører til lede, ondartede bylder, men kun på dem, der havde dyrets mærke og tilbad dets billede. Den anden og tredje plage rammer havet, floderne og kilderne, som bliver til blod. Uden vand at drikke kan den oprørske menneskehed ikke overleve. Den fjerde plage rammer solen, så den brænder menneskene og påfører dem uudholdelig smerte.

Den uudholdelige smerte, som plagerne forårsager, blødgør ikke de uretfærdige menneskers hjerter så de ændrer deres oprørske holdninger. I stedet forbander og spotter de Gud, som har magt over disse plager. Og ingen af dem omvender sig.

I Åb 16,10-11 (se også 2 Mos 10,21-23) ser vi, at den femte plage rammer dyrets trone. Det var Satan, der gav dyret dets trone (Åb 13,2). Nu kan ikke engang Satans hovedsæde modstå plagerens magt. Mens mennesker lider i stor smerte, indser de, at Babylon ikke er i stand til at beskytte dem. Men de har taget stilling imod Gud, og selv plagerens rædsel ændrer ikke deres hjerter.

Til at
tænke over

Hvordan kan vi have en så tæt forbindelse med Gud og kende hans kærlighed så godt, at vi stoler på ham, også når vi rammes af tragedier og lidelser?

Floden Eufrat udtørres

Åb 16,12;
17,1.15

Hvad symboliserer Eufrat? Hvad betyder udtørringen af Eufrat i forblindelse med de syv sidste plager?

I Det Gamle Testamente var Eufrat en afgørende færdselsåre for Israels fjender, Assyrien og Babylon. Floden løb gennem Babylon og havde betydning for byen, fordi den vandede deres afgrøder og sørgede for vand til indbyggerne. Babylon kunne ikke overleve uden Eufrat.

Åb 17,1 beskriver endetidens Babylon som en, der sidder ved vældige vande. Det er måske en henvisning til Eufrat (se Jer 51,13). Åb 17,15 forklarer, at vandet, som endetidens Babylon sidder ved, symboliserer de folk, der støtter det: de verdensomspændende civile, verdslige og politiske magter bag systemet. Men disse magter vil til sidst trække deres støtte tilbage.

Den sjette plages scene ligner perserkongen Kyros' indtagelse af det gamle Babylon (se Dan 5). Ifølge historieskriveren Herodot holdt kong Belshazzar og hans gæster en fest, mens perserne gravede et nyt leje for Eufrat, gik ind i Babylon ad det udtørrede flodleje og indtog byen til indbyggernes store overraskelse.

Den symbolske udtørring af Eufrat i Åb 16,12 fører til Babylons sammenbrud i endens tid. Siden Eufrat i Åbenbaringsbogen repræsenterer verdens civile, verdslige og politiske magter, der giver deres støtte til Babylon, symboliserer udtørringen af Eufrat, at disse magter tilbagekalder deres støtte og efterfølgende angriber Babylon, som dermed falder.

Når jordens mennesker oplever store naturkatastrofer (se Åb 16,3-9), vender de sig til Babylon for at få beskyttelse. Men når den femte plage rammer Babylons autoritet, indser de, hvor nytteløst det er at søge hjælp der. De føler sig snydt og vender sig derfor imod Babylon og forårsager dets fald (se Åb 17,16). Men som vi har set, vil deres hjertes forblive hårde imod Gud og hans folk. Det giver god grobund for det sidste bedrag, som Satan benytter for at få verden til at forene sig imod Guds folk for at udrydde dem fra jordens overflade.

Til at
tænke over

Hvordan har du oplevet, hvor farligt det er at sætte sin lid til mennesker og menneskelige institutioner?

Satans sidste store bedrag

Åb 16,12 fortæller, at hensigten med udtørringen af Eufrat er at bane vej "for kongerne fra solens opgang". I Det Gamle Testamente var "kongerne fra østen" Kyros og hans hær, som kom nordfra og derefter fra øst imod Babylon (Es 41,25). Deres indtagelse af Babylon gjorde det muligt for Guds folk at vende tilbage til deres hjemland (Es 44,27-28). På samme måde vil den symbolske udtørring af Eufrat forberede vejen for kongerne fra østen, som vil føre til Guds folks befrielse i endens tid.

Kongerne fra østen i Åb 16,12 er Kristus og hans hær af himlens engle. Når Jesus vender tilbage til jorden, vil han vise sig sammen med sin hær af engle, iført "lysende rene linnedklæder" (Åb 19,14), som er de syndfri engles dragt (Åb 15,6). Fulgt af himlens hær vil Kristus, som Åb 17,14 beskriver det, seje over Satans hær, som undertrykker Guds folk (sml. med Matt 24,30-31). Det sidste slag mod Guds folk inden Jesu genkomst er kendt som slaget ved Harmagedon.

Åb 16,13-14

Hvilken rolle spiller de tre urene ånder i forberedelsen af slaget ved Harmagedon? På hvilken måde er de en satanisk forfalskning af de tre englebudskaber i Åb 14 (se 1 Tim 4,1)?

Under de sidste begivenheder, som leder frem til nådetidens ophør, vil ethvert menneske skulle vælge, hvilken af de to sider de vil stå på i slaget ved Harmagedon. Som et forspil til denne åndelige kamp ser Johannes tre urene ånder, der ligner frøer. Satans sidste forsøg på at forføre verden indbefatter bedrageriske dæmoniske ånder.

Dragen (hedenskab og spiritisme), dyret fra havet (den romersk-katolske kirke) og den falske profet (den frafaldne protestantisme) forener sig under Satans ledelse (se Åb 13,11-12). Satan gør dyret, der lignede et lam, i stand til at udføre mirakler (se Åb 13,13-17), som også indbefatter spiritualistiske manifestationer. Miraklerne er en del af Satans bedrag i endens tid for at overtale verden til at følge ham i stedet for den sande Gud.

Forblindede af deres had mod Gud og hans sandhed er denne verdens ledere parate til at tro Satans løgne, som er iklædt en behagelig religiøs forklædning (2 Thess 2,9-12). Til sidst slutter de sig sammen i det afsluttende slag, som fører til denne verdens ende.

Samlet til det sidste slag

Åb 16,16

Er Satan i stand til at forføre verdens mennesker således, at de samles til slaget ved Harmagedon?

De forførende dæmoniske mirakler vil have verdensomspændende succes. Ved at have afvist det sande evangelium vil folk tro en løgn (se 2 Thess 2,9-12). De vil forenes i deres hensigt; det symboliseres ved, at de samles på et "sted", som på Hebraisk kaldes Harmagedon. Det betyder "Megiddos bjerg". Megiddo var ikke et bjerg, men en fæstningsby, der lå på Jizre'elsletten ved foden af Karmelsbjerget. Den var et strategisk sted, kendt for mange afgørende slag i Israels historie (se Dom 5,19; 6,33; 2 Kong 9,27; 2 Kong 23,29-30).

Åbenbaringsbogen benytter denne historiske baggrund til at beskrive den sidste store konflikt mellem Kristus og det ondes magter. Jordens folk beskrives som en forenet hær under ledelse af den sataniske sammenslutning.

"Megiddos bjerg" er en tydelig henvisning til Karmels bjerg, som knejser over dalen, hvor den gamle by Megiddo lå. Karmels bjerg var stedet for en af de mest afgørende kampe i Israels historie – mellem Guds profet Elias og Ba'als profeter (1 Kong 18). Denne kamp besvarede spørgsmålet om, hvem der er den sande Gud, da ild kom ned fra himlen. Spørgsmålet i slaget ved Harmagedon: "Vil vi adlyde Gud eller mennesker?" er afgjort, før plagerne falder; men de, som har valgt at stå på dragens, dyrets og den falske profets side (Åb 16,13), vil nu være helt under Djævelens kontrol. De vil være blandt dem, der råber til bjergene om at skjule dem (Åb 6,16; læs også 2 Thess 1,7-8). Men før plagerne falder, beskriver Åb 13,13-14, hvordan dyret fra jorden får ild til at falde ned fra himlen for at forføre verden til at tro, at Satans bedrag er Guds gerning.

Slaget ved Harmagedon er ikke et militært slag mellem nationer, der skal udkæmpes et eller andet sted i Mellemøsten, men et globalt åndeligt slag, hvor Kristus klart konfronterer mørkets magter (se 2 Kor 10,4).

I mange år har mennesker betragtet politisk og militær uro i Mellemøsten som tegn på verdens ende og slaget ved Harmagedon. På trods af mange forudsigelser og fastsættelse af datoer, er Harmagedon, som de forestiller sig det, endnu ikke sket. Hvordan kan vi beskytte os selv mod at fortolke lokale begivenheder som opfyldelsen af bibelske profetier?

Til at tænke over

Til videre studium

"... Gud vil have et folk på jorden, der holder fast ved Bibelen og Bibelen alene som rettesnor for alle læresætninger og basis for alle reformer. Lærde mænds synspunkter, videnskabens slutninger, trosbekendelserne eller kirkerådernes beslutninger, som er så mange og så forskellige som de kirker, de repræsenterer, eller flertalsafgørelser – hverken enkeltvis eller samlet bør de betragtes som afgørende vidnesbyrd for eller imod kristen troslære. Før vi accepterer nogen doktrin eller rettesnor, bør vi som støtte kræve et tydeligt 'Så siger Herren' ...

Som højdepunktet i det store bedrageri vil Satan selv udgive sig for at være Kristus. Kirken har længe bekendt sig til at se hen til Frelserens genkomst som opfyldelsen af sit håb. Nu vil den store bedrager få det til at se ud, som om Kristus er kommet. Forskellige steder i verden vil Satan vise sig blandt mennesker som en majestætisk, strålende skikkelse, der ligner den beskrivelse af Guds søn, som Johannes giver i Åbenbaringen 1,13-15. Den herlighed, der omgiver ham, overgår alt, hvad menneskeøjne hidtil har set. Et triumferende råb lyder overalt: 'Kristus er kommet! Kristus er kommet!' Folk kaster sig ned og tilbøder ham, mens han løfter sine hænder og velsigner dem, som Jesus velsignede sine disciple, da han var på jorden. Hans stemme er mild, dæmpet og melodisk. I et blidt, medfølelse tonefald fremsætter han nogle af de samme nådige, himmelske sandheder, Frelseren gav udtryk for. Han helbreder de syge. Mennesker antager ham for at være Kristus, og så gør han i sin påtagne skikkelse af Kristus krav på at have ændret sabbatten til søndag og befaler alle at helligholde den dag, han har velsignet. Han erklærer, at de, der bliver ved med at holde den syvende dag hellig, bespøtter hans navn ved at nægte at lytte til hans engle, der er sendt dem med lys og sandhed. Dette er det store, næsten uimodståelige bedrag" (Ellen White, *Mod en bedre fremtid*, s. 481-482, 504-505).

Spørgsmål til drøftelse

- 1. Læs Jesu formaning i Åb 16,15, som er indskudt i beskrivelsen af forberedelsen til slaget ved Harmagedon. Bemærk, hvordan den ligner formaningen til Laodikea (Åb 3,18). Hvordan understreger det betydningen af budskabet? Hvordan er dette budskab relevant for dig personligt?**
- 2. Hvide klæder i Åbenbaringsbogen symboliserer Kristi retfærdighed (Åb 3,4-5; 19,7-9). Kun de, som ifører sig Kristi retfærdigheds klædning, vil blive i stand til at stå fast i den sidste krise. Hvordan gør man sin klædning hvid og ren (Åb 7,14)?**

Aktiviteter og dialog

Guds Ord

- Læs de to sange sammen, som er en del af beskrivelsen af de syv sidste plager: Åb 15,3-4 og 16,4-7, den sidste en vekselsang. Drøft følgende spørgsmål:
 - Hvem synger disse sange? Hvilke synges af mennesker (de frelste), og hvilke synges af himmelske væsener?
 - Er det retfærdigt, at Gud straffer? Rammer hans straf ikke også uskyldige?
 - Bør vi som kristne være opfyldt af tanker om hævn og gengæld?

Klassens aktiviteter

- Prøv sammen at skrive en liste over grusomme diktatorer, som har hærget og hærger menneskeheden.
 - Har de alle lidt en barsk skæbne, eller slap nogle af dem fri for straf og hævn?
 - Hvordan synes du, at Gud bør behandle dem i dommen?

Uddybende spørgsmål

- Forestil jer, at I møder et menneske, som ikke kender noget specielt til Bibelen eller evangeliet, men har hørt om de syv plager og Harmagedon og spørger, hvad det mon drejer sig om.
 - Hvordan vil du/I forklare dette bibelske emne på en måde, der leder til Kristus? Hvad vil du tage udgangspunkt i, og hvilke sider af det bibelske budskab vil du fremhæve?
- Skal plagerne opfattes som straf fra Gud eller konsekvenser af menneskers egne handlinger?

Forstå det bedre

I sidste halvdel af Åbenbaringens Bog opsættes en modsætning mellem to byer, Babylon og Jerusalem. Profetierne anvender de historiske begivenheder fra Det Gamle Testamente i forbindelse med Israels frafald og fangenskab i Babylon som en parallel til situationen i kirkens historie i de sidste dage. Hovedpunkterne i denne parallel skitseres på næste side.

Israel	Kristenheden
Var en ren, uskyldig kvinde (Jer 2,2 m.fl.)	Åb 12,1-3
Blev en frafalden, en skøge (Jer 2; 3,6-8)	Åb 17
Kom i fangenskab i Babylon (jf. Dan 9,4-15)	Åb 17,5
Gud forkyndte forud Babylons moralske fald (Es 21,9)	Åb 14,8
Gud sendte en opfordring til at drage ud af Babylon (Es 48,20)	Åb 18,4
Eufrat blev udtørret, så vejen blev banet for Kyros fra øst (Es 44,24-45,2 41,2)	Åb 16,12
Israels åndelige hjemsted er på Zions bjerg, i Guds helligdom (Es 14,32; 10,12; 4,5-6; 25,6-9 m.fl.)	Åb 14,1; jf. 7,14-15 og 11,1
Satan angriber Zions bjerg (Es 14,12-15)	Åb 16, 16 – Harmagedon
Babylon tilintetgøres (Jer 50-51)	Åb 16,17-21
Gud lover at skabe en ny himmel og en ny jord (Es 65,17)	Åb 21,1-5

- Denne brug af teksterne og historien fra Det Gamle Testamente understreger, at
 - ikke alt i Åbenbaringsens Bog skal opfattes som bogstaveligt
 - profetierne om Israel og Babylon i Det Gamle Testamente ikke længere vil få en bogstavelig opfyldelse.
- Efter korset overtager kirken rollen som Israel, og Guds løfter til Israel vil nu i princippet, men langt fra i hver en detalje, blive opfyldt på den gruppe mennesker, som har valgt at følge Jesus.

